

### KAPLIČKA.

Petr Pingal.

Ačkoliv věru nebylo lze přáti si počasí lepšího, než jakové onoho letního dne oblažilo lžicovitě prohloubenou kotlinou podbrádkou, přece nemohla se Sáša zbavit o-ného nepřijemného pocitu, jenž už ráno nitro její zaplavil a držel se v něm s nemizící úporností. Dusno a zase jen dusno doléhala na ni, a na patře úst i na jazyku hořklo jí cosi, jakoby byla vděchla hit svrhlivého uhelného prachu. Čelo jí pálilo jako v horečce, a špičkou jazyku točila mezi zuby, právě v touze, setřít domnělý odporný jeho povlak. Leč tato ná-maha, zračící se mimicky i v tváři Sášině, neměla výsledku; jasny to důkaz, že přitína zatrpklé nálady divčiny ležela jinde, než kde jí o-na sama hledala.

Les, kterým téměř celé dvě ho-diny kráčela, pojednou zřídla a silnice, ve stínu vysokých borovic poněkud kyprá, protáhla se do ší- ra dlouhým vlnitým pásem, po- krytým vrstvou bílého prachu, do- konale vysušeného žarem sluneč- ním. Po obou stranách silnice roz- bíhala se pole a luka. Byly to vět- ší i menší čtverčky, nahnědlé, svěže žluté, olivové, tu a tam i pestře strakaté, prokvetlé kouko- lem, chrpami a rudými pláznivky vláho máku. Nejvíce však pře- vládnala v té směsi zeleň. Tam pod holomovitým kopcem táhl se pás ayté zelený, téměř až do tma- vomodra hrající, blíž k silnici svi- tla jasná zelená brázdová, kdežto u samého lesa nesměle vlnilo se obil- í bledozelené. Krajina působila tak dojmem rozmarné šachového koberece, sešivaného z nestejně velkých odstřížků. Tam, kde roz- brázdil plochu skotačící potůček, připadalo oku, že se mezi dvěma čtverčky rozpíral šev, a kde se zaleskla stříbrná studánka, podo- bala se kapec mléka na sešivaném pokojovém kobereci. Jen stromy a keře, tu a tam rostoucí, nedaly se k ničemu, co by pokojový ko- berec zdobiti mohlo, připodobití. A také chaloupky se ještě pouští- ky zjevovaly; chaloupky malé, doškové, se střechami pokřivenými a okénky zezemalými, sotva větší lidských dlaní. Vsi, ji- miž bylo Sáša projíti, rozbíhaly se jako hejno slepic. Žádné spofádno- sti v nich nebylo. Jeden barvá- ček stál v levo, jiný v pravo; jed- en nahofě, druhý dole. Ten hle- děl okny do polí, onen k lesu, a třetí měl okna obrácena opět ve zeela jinou stranu než oba domky předese. Po nějaký ulici nebylo zde stopy; leda z toho bylo lze po- znati náves, kde stála zvonce. A pouváděť za jednou vesnicí pomá- lu trousila se po kouskách druhá, jako když slepice jedné hospody- ně mísí se s druhým, opět jen no- vá zvonce upozorňovala na pře- chod z jedné osady do druhé.

Sáša sama nevěděla, kolik tako- vých vesnických zvonic dnes už od rána minula. Jisté nejméně sedm a to nikoliv nezajímavých, ušlechť dosti poučných rozmáno- stí výšky i tvaru. Některé byly zrobeny jen z uschlých, seřiznu- tých dvou větví vysokého stromu, mezi jejichž vidlicí upevněna byla dřevěná strážka, mající zvoněk pod ní zavěšený chránití od deště, což se jí arecí dařilo jen skromně; jiné byly složitější, vystavěné na podezdívkách a opatřené kamen- ními schůdky. Nejobvyklejším tvarem zvonic byla však krytá, eihlami vydlážděná, čtyřstěnná kaplička s vešedem někde latěmi zamřížovaným, jinde prkenným. Takových minula Sáša většinu.

Jenže Sáša neměla dnes smyslu pro okolí; nepatřala jí rázovitost podbrádké přírody, byť sebe na- lebnější. V nitru jejím jakoby se válal popel a do mozku zahrzal se urputný červ neklidu. Loudajše se od lesa uprála oči k zemi, a tím se stalo, že dosti pozdě spatři- la vlnitě se v dálece chuchvalce prachu. Teprve nyní poznala, že to jede nějaký povoz, a z obav, že v něm sedí snad někdo známý, kdo by jí mohl poznati, třeba kdo- si z jejího rodiště, přidala do kro- ku, vyhlédla jí vlnu vlasů povy- táhla zpod zvetřelého klobouku ještě více do oblíčeje, aby jí ne- bylo viděti do očí, a zabořila s po- výšené silnice usnoukou pěšinkou v levo do dolípy.

„Naš je třeba již tady se něko- mu ukazovat?“ pohodila vzdorně hlavou a jakoby tušila z povzdá- ní na ní se nesoucí pohled kožního, natočila se k povozu zády. Roz- hodla se, jíti nyní déle pěšinou. A- lesopod nikoho nepotká, a se silni- ce beztoho není dolů dobře vidě- ti. Šla tedy nyní údolíčkem. Ale jakoby naschvál, ačkoliv cesta po silnici byla přímější, a takto si zbytečně zacházeli, počali se i tu- dy trousiti lidé. Nejprve potkala motajícého se vandráka s balíkem a zutými perky na zádech. Vy- hnula se mu asi na třicet kroků obloukem do travnaté louky. O- chmela udíven stannl a dlouhou chvílí díval se nechápavě za mizí- cí ženštinou. Nemoha najíti rov- nováhu, klátil se jako větrm zmi- taný strašák v zelí. Potom se hr- čivě rozesmál a šel dále. Po něko- lika krocích zakopl a srazil se do trávy; zvednouti se z ní byl už lí- ný, i zůstal ležeti, čekaje, až mu někdo pomůže na nohy.

Probrouzdavši se kousek tra- vou, vrátila se Sáša na pěšinu. — Teď potkala zase shrbenou stařen- ku, prohnutou k zemi pod nůš, vysoko chraštím naloženou. Kla- pavé pantofle kryly jen chabrně opálená chodidla bosých nohou bábínych, na nichž zřetelně rýso- valy se naběhlé žíly, podobné les- ním kofenům ze žlutavé země se prodírajícím. Vidouc, že na ni babka pátravě uprář své zakale- né, vodnaté oči, chtěla se Sáša za- se vchnouti, ale než mohla tak u- činití, vytušila stará její úmysl a zavolala táhlým, křaplavým hla- sem:

„I jen se neuhájbař, panynko! Dyk já nečaruju! Však taky bu- dou jednou stará, a já jsem pře- ce ještě nikoho neuhranula!“  
Snad že neznala babku za hod- na odpovědi anebo z důvodů ji- ných, ze stůdu a ze strachu, že sta- řena prohlédla její život i pokou- ření eil dnešní pouti její, neozvala se Sáša na babčiny poznámky. — Zrychřila pouze krok a po chvíli oetla se opět o samotě, kráčeje níjkým nestopována krátkým, stín- vým sonovým leskem. Teprve tam se jí trochu uvolnilo. Neví- douce naproti žádného chodce, odhrnula také na chvíli houšf te- mných vlasů, před chvílí do oblí- čejce stíšených, a přetřela si pra- vicí silně zapocené čelo.

V korunách vysokých borovic, rozradování laškovnou hrou te- plých paprsků slunečních, kvito- řili ptáci, předstihující zvonivý- mi trilký mladých svých hrdléek jeden druhého. — Jehličí vo- nělo, pryskyřice tryskající z kme- nů stromových tuhla na slunci, leskla se na zarudlé kůře jako la- pkačej křápěje čistého zlata a za- plavovala příjemnou vůní svou ce- lý les. Temně smaragdové polštá- je mechové zvaly pod stromy k odpočinku. Uzounký pramének zurčel pod stromy, míse hlas svůj v rozhovor rozkvetlé přírody. —

Sáša na chvíli stanula a poslou- chala. Nevědlná tvárnost jejího oblíčeje se zmírnila, pohled oka zvládněl a jakoby se lhostil zalil.

„Bože, jak je zde krásně!“ vy- dralo se jí šeptem z úst. Jak dlou- ho již v lese nebyla!  
Ó, dávno tomu, co naposledy slyšela opravdové písně ptáčf, šťastné a veselé, plné naděje a vděčnosti za životní krásu. Oprav- du, dnes připadá jí to vše jako zá- zrak, jako div, jako něco, co dá- vno již neviděla a neslyšela — a proto tomu i věřiti přestala. — Ja- ko cosi, co jen v jasnějších minu- tách snů poslední doby jejího ži- vota pražského jí oblažovalo.

„Mařenó —“  
Sáša sebou trhla a zatrásila se. Odkud ten hlas? Kdo to tak vo- lá? Les fídl a ona dočázela kon- ce.  
„Mařenó!“ opakoval někdo tá- ble hlomozitým hlasem, ale odpo- vědí slyšeti nebylo, aniž viděti vo- lajeého.  
Končně vyála z lesa. Již jen nízké křoví zastíňovalo jí volný výhled do otevřené krajiny. Něko- lík visek zjevilo se na obzoru, za- se tak slepicově rozlehlé, jako ty- jimž Sáša již prošla. Rudé skvr- ny čerstvě křídých střeek ostře kontrastovaly s šinedlovou křyt- bou starších, nahněných chabup. A zase nové zavolání, třetí již, nepokojilo rozhlížející se Sášu.  
„Mařenó!“ zasnělo odkudsi s pole, a les odpověděl posměšnou ozvěnou: — — — enóó!

Bože, tenhle hlas již někde sly- šela, ale nedovede se právě upa- matovatí. Ano, ne jednou, — ví- cekrát slyšela ten hlas — — A- le kde jen, kde? Ach ano: někdo z jejích příbuzných tak mluví. . . Počekme — — přivítětký strýe. Ale ne, ten ne. . . Kdo však to te- dy bude? Snad lhotecký kmotř- ček? — Oh ne, ten sotva — ten mluvíval přece jinak. . . ostatně vlastně ani nemluvíval, většinou při svých návštěvách mlčel, z- dýmky hulll a jen tu a tam skou- pě nějaké slovo propověděl, jako by zlata ukrájoval. Ten jistě tak-hle nemluvil. Zapomněla siec už jeho hlas, ale kdyby to byl teď on, jistě by se upamatovala. Ale ne- ní, není — —

„A kde to teď vlastně jsem?“  
Rozhlédla se kolkolem, po obou stranách bílé silnice, ale nepozna- la hmed, kde se nalézá. Také vola- jíého dosud nespafřila. Po po- lích různé roztroušeni byli lidé. Těžko bylo uhadnouti, kdo to tak volal. A teď kdosi zakřičel do čtverce, tak hlasitě tentokráte, že volal Sáše, jakoby jí neznámý v tu chvíli do srdce ostrou jehlu vrazil.  
„Maře — noó, co — pák nesly — — šífšíf?“

Nemožno jinak! To jí volá ten člověk, jistě jen jí! Pro Krista, vždyť — — Ano, vždyť ona, Sáša, je vlastně opravdu Mařenou! — Ale jak on to ví? Odkud? A kdo to je? Ach, již si vzpomíná! Sta- řý Bosák z Olešné, malíček člo- věč zahnlých, potulelně mžou- rajících očí, tak mluvíval. Ano, on to bude, nikdo jiný. Ale — — kde se tu vzal nyní, v tuto dobu, tři hodiny téměř od svého domo- va? Či se sem přestěhoval v čase, kdy Sáša užívala v Praze života? Anebo se přece mýlíla? Není to on?

Kdož ví! Ale tak na ni volával, když přicházel k otcí jejím u večerní besedu a spatřil jí dovádě- jíeř na záhumní vesnických cha- lup. — Mařenó! — To zharvení hlasu i rázovitý přízvuk, tak tro- chu výsměšný a trochu zase po- roučivý, probudil se jí v paměti.

Ne, teď jí nesmí viděti! Teď se mu v cestu nepřiplete, i kdyby vo- lal ještě silněji a třeba desetkrát. . . Protivně, uštěpačný dědek! Ani její otec jej neměl rád. Vše- mu chtěl Bosák nejlépe rozuměti; vše posuzoval a zpravidla zároveň odsuzoval, jen vlastní výřečnost ehlubně se honosil a osobu svou vystavoval za příklad vši dokona- losti. Se zvláštní jizlivou rozkošf vypočítával prve zkažená děvčata široko daleko z kraje. Bůh sám ví, odkud měl o nich zprávy. Na- nikom nenechal poetivé niti — — A jí, Sáše, když se s domovem lou- čila, aby šla do Prahy na službu, dával na cestu velik mravných na- učení a odkřádal je s tak usměva- vou tváří, že vyčítla v ní, že přeje si, aby se splnil pravý opak toho, co jí radí, a aby tak do jeho se- znamu výstražných příkladů při- bylo o čisto více.

Směs různých nepřijemných no- citů zachvátila Sášinu mysl a směr jejích myšlének, obírajících se před chvílí čarokrásným kveholem praetva, buzkotem hmyzu, jasm slunečním a vůni stromové, obrá- til se jinam — —

Mezitím Sáša, chvěje se tro- chu málomcouenou zlostí a trochu zachvatem prudké lítosti, již ne- mohla dáti průchodu hlasitými slovy a tak si uleviti, sešla se sil- nice a dala se převít pokrajem le- sa. Pak zacházela dále a dále, až se oetla v hlubokém údolíčku ku- dy hrnul se hloučej potok a veselé klapal zvetřelý mlýn. Leč nechtě- je ani zde nikoho potkati, obráti- la se Sáša opět a říkmo loudala se lesem. Zajíček, vyplašen tichým krokem jejím, dal se na útěk, ve- věřice, slyše zachraštění nízkých větví, jichž se Sáša hlavou do- tkla, odhokovala a několik me- trů dále a veselým přemetem o- etla se až na špičf vysoké sosny.

Sáša, jejíž oblíčeje po hodině bezúčelného, klikatého potulová- ní se lesem na pohled utupěl, po- čala poocívat hlas.  
Nemaje čím se nasyciti, ulehla v tupé lhostejnosti pod strom a zadívala se znaveně do neurčité- řavality se na mechu s buku na bok, určovnila si ubohost svého života. Románek její škzy sry- cklené proběhl jí mysl.  
Nejprve byla slukou. Měla štěstí. Dostala se do zámožné a

vdělné rodiny. Ničeho ze zúmysl- něho týrání a chikanování se strany zaměstnavatelů, na což si její družky, s nimiž chodila do téžže krámů nakupovati, tak ča- sto nařikaly, nezakusila. Malých dětí neměli, pouze syna, universi- tána, a osmnáctiletou svitovřivou deerku, jež v chvílích sdílnosti byla Sáše spíše kamarádkou než poručenící. Rozhovřřla se před ní často se zvonivým smíchem v tvá- ři a s lícem rýměncem planoucím o šťastných chvilkách plachých svých milostných schůzek, a Sáša oplátkou musila jí vyprávěti, jak vypadá láska na venkově, ve vsí, — v rodném její kraji. Vel- koměstská krasotinka se zájmem naslouchala líčení slavných ven- kovských muzik, při nichž zpravi- dla srdci nejsvornější tanečnice stoje ze statných junáků ten, jenž nejlépe dovede si na hudebníky dupnouti a po případě i celou ho- spodu vymláťti.

Tak bylo po nějaký čas. . . Po- tom. . . Hm, — — potom počal si jí všimati mladý pán. Nadbíhal jí, kde mohl, snažil se, kdykoliv jen trochu se dalo, setkati se s ní o samotě. Lásku jí vyznával, mo- dro a nebe aněsti sliboval, ruku jí ohnivě tiskl, — — ale Sáša se jen směla, urážela jej a zapuzovala, dráždě tak srdce jeho k výboj- nosti ještě prudší. — Blázněk, fřkala si, — ten si počká! — A když znovu útočil, odbyla jej li- doovým pořekadlem: „Až napráš a uschne!“ Tak zamilovaný stu- dent nedečkal se žhavého polibku jahodových jejích rtů, nestiskl v své náručí opojně vyzývavě tílko Sášino. . .

Tehty počala dívka jasně po- znávati a oceňovati svou krásu. Půvab zdravé venkovské krasavi- ce slákal i celou řadu vojáků. Den co den na ni večer před ho- stincem, kam chodila před večě- ří pro pivo, některý čekal. Pro- mlouvali k ní v švihácké postoji, kniry si furiantsky nakrucovali a snažili se upozorniti na počet hvě- zdiček na svých límecích, — ale Sáša odmítala je nemilosrdně. . . Toužila sice po lásce, mladá krev se v ní bouřila a pěníla, než roz- um radil jí nepovolovati. Vroze- ná vesnická opatrnost, obava před možným přelstěním držela jí na uzdě. Slyšela již doma, že láska studentská i vojenská trvalejší není než křehký balonek z chmý- ři lučních pampelišek. Toužila ov- šem Sáša po lásce, po lesku a po bohatství, ale slibám věřiti nedo- vedla. V duchu zanášela se před- stavami, jak by vše bylo krásné, kdyby jí potkalo v Praze štěstí.

Kteréhoši nedělního odpůldně, kdy měla dovoleno vyjiti si za svou zábavou, potkala Sáša ve Stromovce svou bývatou spoluža- čku Stázinu. Zprvu ani svým o- čím nevěřila. Stáza byla oděna nejmodernějším úborem, pohyby její byly koketní a sebevdomé. Krásným svým úcsem, velikostí černých oblouků obočících, pod nimiž směly se svůdné zraky, a pronikavostí opojné voňavky, již měla napaštěny šaty, upoutávala pozornost kolemjdoucých. Poprsí její mírně se vlnilo pod jemným krajkovým průsvitným zivátku, když zavřena v rámě elegantní- ho šviháka, pikantně se v chůzi pohoupávala.  
(Dokoněni na str. 15.)

### Stávka v tele.

Stávka v činnosti kteréhokolí ú- strojí lidského těla jest vždy ne- bezpečnou, trvá-li dlouho, zvláště však stávka v činnosti jater. Na- stává tehdy, když přečetné žilky jater naplní se zhoustlou krví ne- bo když buňky jaterní přeplněny jsou tukem. Nejvíce tím trpí lí- dé dobře živí a nemanající dosti pohybu a tělesné práce a lidé ne- dbající zdravotních pravidel. Tu bývá barva oblíčeje a často i oči nažoutlou, výraz oblíčeje mdlým a smutným, tělo slabým, hned u- naveným, tvrdšíním zácpa, tupá bolest hlavy, chuť k němu. V tom čase Vám nejlépe přijde vhod Tri- merovo Léčivé Hořké Víno, jež přiměje játra k čile práci a dá jim dosti síly, by práci tu zastala bez namáhání. Ono povzbudí i ostatní zařívavé ústrojí a dá tělu do býva- lého stavu pořádku a zdraví. Jest to čistý lék silný, bez jedů nebo jinak škodlivých přísad, proto ho- dí se pro každého. V lékárnách, Jos. Trner, 1333—1339 So. Ash- land ave., Chicago, Ill.

### Nejlepší žaludeční SILITEL

jest Merkuron Extract. Toto je t osvědčený lék pro choroby žaludku. Též pomáhá v chorobách játer íeh a ledvinových. Máme nejlepší od- poručení od sta krajanů, kterým nás lék prospěl. Tento lék můžete u- žívat: deset do patnácti kapek de sklenice vody. Též jedna láhev Mer- kuronu, tři kvarty vody a kvart dobrého líhu smícheán, a máte přes gallon nejlepší Žaludeční Hořké. Neb jeden gallon dobrého vína a lá- hev Merkuronu a máte přes gallon výtečného hořkého vína. Láhev Merkuronu stoji v lékárnách 50 centů. Za dollar Vám zašleme 2 lahve Merkuronu, express vyplacený.

### John M. Skvor, Cedar Rapids, Ia.

### KRAJANÉ, POZOR!

Já jsem zde prvním českým farmářem, bydlím zde již po 13 roků. A nyní, když sem přijedete, okáží vám svou farmu. Mám též zaseto všeliké obilí jakož i zeleninu všelo druhu. To vám dokáže, že málokde doeltíte takového výtěžku z vaší práce jako zde. Toto jee krajina pro člověka chudého, který si zde může pomoci k vlastním domovu s málo penězi. Ceny pozemků od \$7.50 nahoru na 10 roků na splátku.

Pište: John Schauer, zástupce Bohemian-American Land and Loan Co., PHILLIPS, WISCONSIN.

### Soudní prodej pozemku.

400 akrů pozemku v Seward okresu bude prodáno tomu, kdo nejvíce podá, za hotové

### v sobotu, 28. října 1911

v 1 hod. odpol. na severní straně okresní budovy v městě Se- ward následující pozemky, náležející majetku Samuela Morry- ho: Jižní polovice (1/2) jiho úpadní čtvrti (1/4) sekce osmí (8), severní polovice (1/2) severozápadní čtvrti (1/4), severo- východní čtvrt (1/4), a severní polovina (1/2) jihovýchodní čtvrti (1/4) sekce osmnácté (18) vše v Township dvanáctém (12) severně, range čtvrtá (4) východně od šestého (6) P. M., ležící dvě míle východně a j duu mli severně od Bee, Seward okres, Nebr. Jděte a prohlédněte si pozemky sami. Prodám- ve kusech dle přání kupců.

### J. A. Gillan, rozhodčí.

### Česko-Americký Venkov

nejlepší český hospodářský sborník neměl by scházeti v žádné české rodině. Obsahuje hoj- nost vybrané četby ze všech odborů hospodářských a do- mánosti jakož i hojnost ušlechtilé četby zábavné. Vy- chází každý měsíc. Předplatné obnáší \$1.00 ročně.

PRVÝ ROČNÍK "VENKOVA" poskytneme jako pre- mii novým předplatiteli na kterýkoliv náš list za nepa- trný doplatek 25c. Přihlaste se v brzkou, neboť zbylá zá- soba "Venkova" v posledních dnech valně se ztenčila.

**POKROK PUBLISHING CO.,**  
1417-19 South 13th Street, OMAHA, NEBRASKA

### Sdružení českých lékařů

v Omaze a South Omaze

- |  |   |
|--|---|
| <p><b>DR. KÁLAL F. J.,</b><br/>206 Karbach Bl., Omaha.<br/>Telefon Douglas 1761.</p>       | <p><b>DR. PETR F. J.,</b><br/>1407 již. 16. ul., Omaha.<br/>Telefon Douglas 3325.</p>       |
| <p><b>DR. KOUTSKÝ JOHN W.,</b><br/>405 sev. 24. ul., So. Omaha.<br/>Telefon South 142.</p> | <p><b>DR. ŠIMÁNEK G. F.,</b><br/>1262 již. 13. ul., Omaha.<br/>Telefon Douglas 3769.</p>    |
| <p><b>DR. NĚMEC CHAS. J.,</b><br/>1316 William ul., Omaha.<br/>Telefon Douglas 2817.</p>   | <p><b>DR. ŠRÁNEK J. M.,</b><br/>sev.-záp. roh 8. a Hickory ul<br/>Telefon Douglas 6645.</p> |
|  | <p><b>DR. SWOBODA LOUIS,</b><br/>301 Paxton Blk., Omaha.<br/>Telefon Douglas 807.</p>       |

My shora uvedení lékařů dle pravidel lékařské etikety nejdůležitější odůvodneme veškeré oblažování k terékoliv lékaře nebo sama v kterých- koliv časopisech svým pacienty, necht už je to jakýmkoliv způsobem, ať ve zprávách místních nebo osob nich.



**Storzy Triumph BEER**

A TRIUMPH IN THE ART OF BREWING

THE LEADING BEER IN THE MIDDLE WEST

Objedávky rolnané a pořo- vai výtkuje **CHAS STORZ**, 1927-29 Sherman ave., Omaha